

SZÍV ERNŐ

Ólomkatona

Kiskatona vagyok, és ólomból vagyok. Az ólom, csak mondom, legalább egyidős a világegyetemmel. Egyél ólmot, benned marad. Nem ürül. Az ólom marad, mint az isten, annak a nincsenje, a hiánya. Hanem egy nő, egy asszony, nem, nem, nem, egy szegény, szomorú fiatal lány öléről szeretnék nektek beszélni, aki nekem magyar kedvesem volt. Dédelgetett. Ölelt. Rám lehelt, a fénybe tartott, mondta, suttogta, kiskatona. Katonám! Témám tehát a női méh. Ez így, ha erős is, de elég korrekt. Én katona vagyok, a női méh pedig csatatér, melynek hímes mezejét időről időre háború, fosztogatás dúlja. Tatár az idő. Ez a lány olyan lélek volt, hogy, nahát, ki volt hegyezve a lelke. Ólmot lehet hegyezni? Különbözik pedig mint egy rügy, olyan volt az arca. Karcsú. Vékony pofácska, kis, törni való test, és kipirult, amikor bort ivott. Fölcseperedett a vidéki, gyilkosan unalmas semmiben, marhabőgésben, kutyaugatásban, és mindig kivirágzott onnan, mint egy dacos bóbíta.

Férfiak, kiabálta a lelke, hülyék!

Tudom, amit ti tudtok!

Aztán ha leitta magán a hímezett kisinget, vagy a perces aszalterítőt, vihogott. Jókait benyúlt neki, hagyta, sag schon, kishuszár. Méhem kellene? Szeptember végén nem vihogott.

Katona vagyok, tehát osztok, szorzok, azt nézem, hogy ez férfi. Ez meg, Júlia, nő. Ez a férfi, a Petőfi, rohant. Mindig rohant, mintha tudta volna, hogy ő egy villámcsapás. Hogy nincs sok ideje. Ennyije van, olyan rengetege, olyan sokja, hogy csak egy villanásba fér bele. Ez meg, a kis vékony, a Júlia, nő. Édesem, lenyalom a szádról a könnyű sóját. Kért még egy pohárral, csak szépen oldalra döntötte a fejét, a szivar hamuját melléütötte, és bandzsított.

Sanyikám, bazmeg, szabadság, szerelem, na, de én? ÉN!

Hát én ezért a nőért én mindent.

Menjetelek a picsába, magyarok. De tényleg. Arany János!, kérlek alássan, te is.

Hány éves, hát húsz, mint egy kislány, annyit se mit gondoltok erről, mit gondol bárki hímmre szabott, lógó üstökű, lengő faszú férfi, vérnősző arról, hogy másnak lehet jönni-menni, sétafikálni, túlélni, megegyezni, kompromisszumot kötni, búsongva ordítozni hátul a fészker mellett, hogy ne hallja pandúr, szolgabíró, spion?! Neki nem? De miért nem?! Egy gyereklánynak?!

És én mondom, a kicsi ólomkatona, hogy a sors is menjen a picsába. Úgy, ahogy van. Hogy egy Horváth Ádámmal aztán, egy savanyú testű, gyűlölős, nem tudom milyen taggal. Rámászott, használta. Behívta a dolgozó szobába, nézd, ezek hogy csinálják, mutatta a fotográfiát, mert az agg irodalomtudósoknak, a visszér és a csúz mellett, vannak ilyen cakkos képecskéi, párzás, a párzás módoszatai, minden lyukba, szájjal, csorog, nedvezik, állat, világszabadság. Ó, hogy az a.

Én katona vagyok. Egyszerű gondolkodású ember. Mindig voltam. Nem ürülök. Elmondtam, amit szerettem volna. Ott állok melletted, Júlia, a méhed mellett, csillagom, csillagos égboltom. Vigyázok rád, mint a világegyetemre. Tudod, amivel egyidős vagyok.

Júlia lefordította az ólomkatona meséjét.

Ára: 600 Ft
Előfizetőknek: 500 Ft

